

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 735/05
07.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића и Зорана Савића, чланова већа и саветника, Зорице Стојковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела примање мита из члана 254. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и оптужене **ББ**, због кривичног дела давање мита из члан 255. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Неготину, К. 2/03 од 15.05.2003. године, у седници већа одржаној, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, дана 07.06.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ ЖАЛБЕ оптуженог АА и његовог браниоца, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Неготину, К. 2/03 од 15.05.2003. године, у осуђујућем делу у односу на оптуженог АА, у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд оптуженом АА, за кривично дело примање мита из члана 254. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, описана под тачком I изреке побијане пресуде, **узима као правилно утврђене** појединачне казне затвора од по три месеца па оптуженом АА **ИЗРИЧЕ** условну осуду, тако што му **УТВРЂУЈЕ** јединствену казну затвора у трајању од четири месеца и истовремено **ОДРЕЂУЈЕ** да се иста неће извршити уколико оптужени у року од три године не учини ново кривично дело, док у осталом делу првостепена пресуда остаје неизмењена.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Неготину, оптужени АА оглашен је кривим због у реалном стицају извршеног кривичног дела примање мита из члана 254. став 4. у вези става 1. КЗ РС и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС за која му је утврђена казна затвора у трајању од по три месеца и изречена јединствена казна затвора у трајању од четири месеца, а која ће му се рачунати од дана ступања на издржавање казне.

Оптужена ББ, оглашена је кривом због у реалном стицају извршеног кривичног дела давање мита из члана 255. став 4. у вези става 1. КЗ РС и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које јој је утврђена казна затвора у трајању од по три месеца и изречена условна осуда, тако што јој је утврђена јединствена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се иста казна неће извршити уколико оптужена у року од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом оптужени су обавезани да плате суду на име трошкова судског паушала тамо наведени износ, а у назначеном року.

Према оптуженом АА изречена је применом члана 69. КЗЈ мера безбедности одузимања округлог печата са натписом приватно предузеће П.Т.О. "ВВ", који ће се по правноснажности пресуде уништити.

Применом члана 84. КЗЈ од оптуженог АА одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то у износу од 100 ДМ који ће бити уплаћен у корист буџета.

Против напред наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- оптужени Момир Леро, без навођења посебних законских разлога и предлога.

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне условну осуду.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж. бр. 876/05 од 06.05.2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, а првостепену пресуду потврди.

Врховни суд Србије је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, наводе и предлоге у изјављеним жалбама, писменом предлогу Републичког јавног тужиоца, који је напред цитиран, па је нашао:

Током поступка нису учињене нити побијана пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона које се у смислу члана 380. став 1. тачке 1. и 2. ЗКП-а, испитују по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због одлуке о казни у жалби браниоца оптуженог АА се наводи да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције узео у обзир бројне олакшавајуће околности на страни оптуженог (признање, изражено кајање и мотив за извршење кривичног дела, да је породичан човек отац малолетног детета, до сада неосуђиван), а да отежавајуће околности на страни оптуженог није нашао, с`тога истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио напред наведене олакшавајуће околности.

Оцењујући жалбене наводе и испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни у односу на оптуженог АА, а поводом изјављених жалби којима се оспорава одлука о казни првостепеног суда, Врховни суд налази да је изречена казна затвора у трајању од четири месеца на коју је оптужени АА осуђен, престрога, те је уважио жалбу браниоца оптуженог и првостепену пресуду преиначио одлучивши као у изреци пресуде.

Врховни суд налази да првостепени суд није у довољној мери ценио све олакшавајуће околности на страни оптуженог АА, а наиме да се ради о породичном човеку, оцу једног малолетног детета који је признао извршење кривичног дела као и мотив који се огледа у томе да је хтео да помогне оптуженој ББ, како би могла да иде у иностранство и тако реши свој проблем запослења а тиме и своје егзистенције), које су од значаја за утврђивање врсте и висине кривичне санкције, предвиђене чланом 41. КЗЈ. Међутим, по налажењу Врховног суда, на страни оптуженог АА, не стоје отежавајуће околности (неосуђиван), већ искључиво олакшавајуће, а оне нису безначајне, па имајући то у виду, Врховни суд је придајући тим олакшавајућим околностима карактер особито олакшавајућих околности утврдио казну затвора као у изреци пресуде, те сходно члану 51, 52. и 53. ОКЗ-а, оптуженом АА изрекао условну осуду у уверењу да ће се и условном осудом у случају овог оптуженог у свему остварити сврха изрицања кривичних санкција.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Зорица Стојковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ